

"Драги пријатељи, Крајишници,

Данас смо дошли не само да обележимо тај најстрашнији дан у нашој новијој историји, дан у којем је отпочела голгота читавог једног народа, народа на чија леђа је натоварен крст рода, порекла и вере, и народа који је шибан мржњом, него и да посведочимо, пред свима, а поготов пред онима који су заборавили, намерно или случајно, да је сваки злочин, вечан и да не може ни да се заборави, ни оправда.

А најмање може да се слави.

Можете ли да замислите оне који ће да славе Јеленине сузе и њену бол.

Ако им је да славе, нека славе, а ми можемо са много поноса да гледамо у будућност, не само због Тесле и Милутина Миланковића, већ и због Крајишника који су овде код нас и који су будућност Србије и света.

Када убијеш некога данас, убио си га и сутра; када прогнаш некога данас, прогнао си и његово јуче, прогнао си сваки детаљ читавог његовог живота, сву његову прошлост, сваки његов боговетни дан и сваки трен читавог његовог постојања.

И нема оквира у који то може да се смести. Нема рама, нема одреднице, за нешто што је заувек ту, и у нама, и око нас.

И није никаква случајност што су датуми, злочина због различитости, због вере и нације, исти. Нацисти су 4. августа 1944. године, провалили у сигурно скровиште јеврејске девојчице Ане Франк и одвели је у логор, да умре.

Они који су, на исти тај дан, 4. августа 1995. године провалили у Крајину, убили више од две хиљаде људи и 250.000 прогнали, само су поновили исту ствар. Исти злочин против некога ко је различит, има другчије име, порекло и неког свог Бога.

И у оба случаја, једина кривица и Ане Франк и Срба из Крајине била је не нешто што су урадили, него нечије убеђење да ће, без њих, нека земља, неки људи, бити лепши и бољи.

У оба случаја тражено је и примењено коначно решење. У оба случаја, они који су другачији, оптужени су за само своје постојање. И није пука коинциденција то што је Хитлер, 1919. године оптужио Јевреје за то што се "множе", и што је исту ту реч - "множили су се", употребио Туђман, у свом говору у празном Книну, ослобођеном Срба, од сопствених становника.

Мотив је, дакле, вечан, исто као злочин који је проузроковао. Мржња, у својој ирационалности, не препознаје ни време нити било какав крај, осим оног, коначног, да некога нема.

Разлика је, после свега, само у бројкама, које говоре, не о мањој жељи, него о мањој ефикасности.

А намера је иста. Хитлер је хтео свет без Јевреја, Хрватска, њена политика је хтела Хрватску без Срба, јер су, како је речено, "разарали хрватско национално биће".

Како, није објашњено, нити је то било потребно. Одвратна емоција, која покреће погром, истребљење, не тражи ни рацио ни појашњење. Довољно јој је нечије име и презиме, да уради све оно што је урадила, у име свог имена.

Довољно јој је то "Србин", и "српско" да спали све у Кистањама, Лунићима, Ружићима, Ђитићима, Кућима, Крикићима, Трескавици, Цивљану, у Доњем Лапцу, Бенковцу, Цетини, Книну, Двору, Србу, Глини...

Код Дрниша су убили штене, недалеко од усташких Чавоглава, под оптужбом да је "српско". Убијали су и краве, вадили им очи, просипали дроб, и остављали их у центру српских села, као опомену, и јасну поруку - не враћајте се.

Делили су летке, са обећањем да ће они, који се усуде опет у Хрватску, да буду заклани.

Бомбардовали су колоне избеглица, пљували их и каменовали, силовали, убијали крај кућа и крај пута, потрудивши се да пир буде крвав, и да нико, од Срба, не оде из Хрватске, без казне. Казне која му је додељена само зато што је Србин.

И ако то није намера, шта је онда намера? Ако то није етничко чишћење, шта је онда етничко чишћење? Ако то није злочин, највећи злочин од свих злочина, злочин због крви, нације и вере, како, онда тај злочин изгледа?

Не знам. Али знам да данас славе, и да никога, претходно, бар из пуне пристојности, за тај злочин нису казнили.

И неће. Баш као што неће никада да признају Јасеновац, и све његове жртве, и као што неће да признају да су убили више стотина хиљада Срба током Другог светског рата, када су, по први пут, стварали независну државу Хрватску, само за Хрвате и ни за кога другог.

Но, то су они, и то се сигурно неће променити. Али нешто друго, сасвим сигурно хоће.

Србија се мења. Србија, која јако дуго није схватала да трагедије не почињу када се не разумеју речи, него када се не разуме ћутња. И ту ћутњу, тешку ћутњу свог народа, својих Крајишника, нисмо разумели, превише дуго, готово пуних 18 година.

И ћутали смо на ту ћутњу, плашећи се да кажемо ништа друго, него оно што јесте.

Нисмо смели да кажемо, "злочин". Ни да кажемо, "погром". Ни да кажемо, "чишћење". Ни, "истребљење", "убијање", "силовање", "паљење", "пљачкање".

Данас, смемо. Данас је Србија, у име својих, проговорила.

Данас Србија говори у име свих Крајишника.

Без трунке мржње, без позива на освету, без жеље за било чим другим осим за истином, и елементарном правдом.

Оном правдом због које и данас понављам оно што најмање желе да чују.

Више никада никаквих Олуја, за Србе, зато што су Срби, неће бити. То је моја порука Србима и свима другима.

И нећемо више, Милораде, бити само уточиште за наш народ, за наше Србе. Бићемо заштита за сваког од њих, стајаћемо уз свој народ, и никоме нећемо дозволити да га прогони и понижава.

И немамо ми чега више да се стидимо, зато што смо Срби.

Сувише је, драги Крајишници, великих Срба, а поготово великих Срба, из Хрватске, оних због чијих проналазака данас своју срамоту не славе у мраку, и без микрофона, да би се ми стидели.

А како ћете Тесли да промените род, Тесли од оца православног свештеника и мајке Српкиње да кажете да није Србин? Него шта је? Као и Миланковић и велики Крајишници који овде живе.

И ти Срби, и Личани и Кордунаши и Далматинци...нама су дали највише. Оставили су они, и Хрватској, своја велика дела.

Али, још више су дали нама.

Срби, Крајишници, донели су овде, у своју кућу, сав свој таленат, марљивост, сву генијалност тог крша у којем су се родили и који те тера на велика достигнућа, и дали нам, све то, онако као што деца дају родитељима.

Дали су, својој отаџбини, својој мајци, Србији.

И није Јелена дала пола срца. Јелена је својој Србији и Бачкој Паланци дала два срца, и оно крајишко и оно одавде из Србије.

Оној чији су највећи понос. Оној која, и то је више од обећања, то је озбиљна заклетва, никада неће да ћути.

Ни о злочину, ни о свом поносу.

И на крају, дозволите ми да се још једном извиним свим Крајишницима, свим прогнаним, свим жртвама, за све те године ћутања, тешког и злокобног ћутања.

Мук је прошао у Србији. И њен, и ваш. И глас нам је све јачи, у Српској и у Босни и Херцеговини и све даље се чује.

Поносите се тиме, радујте се због тога, у ове дане туге.

Зато што је то доказ да их више неће бити. И да сте у својој кући, безбедни и заувек спасени.

Хвала вам драги пријатељи што сте се окупили у досад највећем броју и дошли да што сте нам дошли да одамо почаст убијеним и прогнаним Крајишницима.

Поздрављам наш народ где год да живи.

Ништа туђе нећемо, али нико не може да нам забрани да се зовемо Србима, српским именом и презименом.

Поздрављам Србе и у Црној Гори, и у Републици Српској и у Босни и Херцеговини и у Хравсткој, свуда где живе овде у региону и свуда у свету.

Живела Република Српска. Живела Србија", поручио је председник Вучић.